

Hồi Thứ Ba Mười Bảy

GẶP CHUYỆN BẤT NGỜ

Cừu Cốc cắm đầu chạy miết như một kẻ điên cuồng. Qua một đoạn đường khá xa, bỗng nghe bên tai có tiếng người cãi vã, tiếng nói hình như rất quen thuộc đối với chàng. Chàng liền quay đầu hướng về nơi phát ra tiếng ồn ào đi tới, xa xa đã thấy Nam Ôn Sát cùng Nữ Ương Thần đang đứng cản lấy Ngô Hận Thu nói chuyện. Nhưng vì cách nhau quá xa, nên không nghe rõ họ đã nói gì.

Chàng liền tụ khí đơn điền, dùng thuật khinh thân tung mình nhảy lên cây cổ thụ khoảng cách mọi người không xa mấy, im tai nghe nóng.

Vừa lúc ấy, Ngô Hận Thu buông tiếng cười ha hả nói:

– Các hạ cứ bảo tại hạ là con, nhưng không biết có bằng chứng gì không?

Gương mặt Nam Ôn Sát không còn lạnh lùng như mọi ngày nữa, lời lẽ hiền từ nói:

– Hài nhi, việc này thật tình như vậy, không gian dối chút nào.

– Nói vậy, các hạ tôn tính đại danh?

– Kiền Ngọc Xuân, ngoại hiệu Nam Ôn Sát.

– Ha ha, thật buồn cười. Các hạ họ Kiền, còn tại hạ họ Ngô, sao lại bảo là cha con được?

Nữ Ương Thần đứng bên xen lời:

– Việc này nói ra thì dài dòng, sau khi mẹ đã sanh con ra, bởi vì tướng mạo của con lại giống một người khác, nên khiến cha con không vui, thành thử đã đặt cho con cái tên là Ngô (tôi) Hận Thu (ghét tên Thu), gởi cho cho một người nông phu nơi Hà Giang nuôi dưỡng. Vì vậy mà mẹ sanh lòng tức giận, xa lìa cha con.

– Ông ta nghi tại hạ giống ai?

Nữ Ương Thần đưa mắt liếc qua Nam Ôn Sát một cái, từ từ nói:

– Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Thử Thu!

– Lữ Thử Thu?

Ngô Hận Thu ngạc nhiên lặp lại.

– Có phải người ấy có đứa con tên Lữ Cừu Cốc chẳng?

– Đúng, mà sao con biết?

Hận Thu bật tiếng cười lớn:

– Lúc tại hạ cùng y gặp nhau, cả hai cùng ngỡ ngàng chẳng biết vì sao đối

phương lại giống mình như vậy. Thì ra sự tình là vậy, thảo nào... ha... ha...

Mặt Nam Ôn Sát rần rần lại, lộ vẻ đăm chiêu im lặng, không nói một lời.

Nữ Ương Thần nghiêm nghị hỏi:

– Những lời mĩa mai của con, có phải hoài nghi mẹ ngoại tình?

Hận Thu cười nhạt:

– Tại hạ đâu nhàn rỗi để suy nghĩ chuyện không đâu, vì tại hạ chưa hề nhận người là mẹ kia mà.

Toàn thân Nữ Ương Thần run rẩy, ngập ngừng một giây, bà cất giọng buồn rầu:

– Việc đến đời này, bắt buộc mẹ phải nói toạc cả ra. Trước kia, khi mẹ chưa lấy cha con, mẹ đã thầm yêu Lữ Tử Thu, về sau khi sống chung với cha con và có thai với người, tuy mẹ đã tuyệt giao với Lữ Tử Thu song vẫn không sao xua đuổi được hình bóng của chàng trong tâm tưởng, nên mẹ hằng mong ước sau này con sẽ khôi ngô tuấn tú như chàng để an ủi phần nào. Không dè, càng lớn con lại càng giống Lữ Tử Thu như khuôn đúc.

Hận Thu cười khẩy hai tiếng, định cất bước bỏ đi, thì Nam Ôn Sát bước lên chặn lại hỏi:

– Thật mi không chịu nhận là người của Kiền gia hay sao?

Đôi mày Hận Thu nhíu lại lạnh nhạt đáp:

– Dù cho tôi có muốn nhận đi nữa, lưỡi kiếm này cũng chẳng chịu nào. Rất tiếc không thể chiều theo các hạ được.

Nam Ôn Sát giận đến tái mặt, vung tay đánh ra một chưởng quát lớn:

– Nghịch tử! Ta giết ngươi rồi hãy tính sau.

Chưởng phong ồ ồ tuôn ra, nhắm ngay đầu Hận Thu áp tới.

Hận Thu xô cước bộ, xẹt... xẹt liên tiếp công ra ba kiếm, hóa giải Âm hàn chưởng lực của đối phương.

Cừu Cốc đang nấp trên cây, sợ cha con Nam Ôn Sát không khỏi choảng nhau, liền tung mình rơi xuống, đứng chặn giữa hai người:

– Khoan đã! Có việc gì cứ chậm rãi nói với nhau có hay hơn không, cần chi phải dùng võ lực để mất hòa khí.

Nam Ôn Sát vừa thấy Lữ Cừu Cốc, vội buông xuôi tay kính cẩn hỏi:

– Sao tướng công cũng có mặt nơi đây?

– Trên đường ngang đây, chẳng qua ngẫu nhiên gặp gỡ các người đấy thôi.

Đoạn chàng quay sang Ngô Hận Thu cung tay nói:

– Sự việc hôm nay chẳng khác nào trường hợp Trịnh Uyển Lệ không nhận

Mộ Dung Phi làm cha...

Hận Thu ngắt lời:

– Hai việc khác nhau, đâu thể so sánh như vậy được. Đệ nhận di mệnh của Mộ Dung tiên bối đi tìm nàng, nhưng nàng như vậy, bảo đệ phải làm sao bây giờ?

Cừu Cốc cười nói:

– Thì trường hợp bạn cũng vậy. Trước khi gặp bạn, chắc chắn linh tôn cũng đã dò hỏi rõ ràng rồi.

– Nhưng theo đệ thấy không thể nào có điều đó được.

– Nói vậy, có lẽ Ngô huynh cũng đã hiểu rõ thân thế của huynh rồi?

– Việc này...

Hận Thu ú ớ giây lâu rồi bỗng quả quyết nói:

– Dù thế nào đi nữa, tại hạ cũng quyết không thừa nhận.

Nam Ôn Sát đứng bên tức giận khôn kể, nhưng vì nể mặt Cừu Cốc nên chưa dám bạo bộc ra tay.

Hận Thu giả vờ không hay biết, cứ đứng nghênh mặt ngó trời.

Cừu Cốc sợ càng đi sâu vào càng thêm rắc rối, nên hỏi sang chuyện khác:

– Gần đây huynh có gặp nàng Uyển Lệ nữa không?

Hận Thu lắc đầu:

– Không những không gặp nàng, ngay cả Tử Vong thành cũng không còn một bóng người lai vãng.

– Chẳng lẽ bọn chúng đi cả rồi sao?

– Có thể.

– Không hiểu Ngô huynh có ý định gì về việc ấy?

– Dẫn cho đến chân trời góc bể, đệ nhất định phải tìm ra nàng.

Cừu Cốc đang định ngỏ vài lời khuyên, bỗng thấy tà áo phất qua, thân hình Hận Thu đã bay xa ngoài mấy mươi trượng, khoảnh khắc mất dạng.

Vốn Hận Thu có tánh tự phụ, sau khi nghe Uyển Lệ tỏ rõ tâm tình, chàng ngấm có ý ganh tị với Cừu Cốc. Giờ lại thấy Nam Ôn Sát gọi chàng là tướng công, đồng thời tỏ ra kính nể, lòng chàng không khỏi khó chịu phần nào. Vì vậy chàng lại càng cương quyết không chịu nhận Ôn Sát, Ương Thần làm cha mẹ.

Nam Ôn Sát thấy chàng đột nhiên ra đi, trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, đang định đuổi theo thì Nữ Ương Thần bỗng cất tiếng cười mỉa:

– Thôi đi! Ai bảo có con lại gởi cho người ta nuôi, giờ gặp lại hẳn nhiên nó không thềm ngó ngang gì tới, trách ai được.

Nam Ôn Sát cười thiếu nảo:

– Nó không nhận, lão sẽ buộc nó phải nhận. Nếu không, lão sẽ hạ cho nó một chưởng chết ngay.

– Thôi đi! Tốt hơn chúng ta nên đến Hà Giang tìm cho được người nông phu ấy, nhờ ông ta chứng minh sự thật có phải hơn không.

Nghĩ đến cậu con ương ngạnh, Nam Ôn Sát tủi hổ vô cùng, nghe vợ nói có lý, ông vội gật đầu:

– Được! Chúng ta đến Hà Giang ngay.

Đôi vợ chồng già buồn rầu cất bước ra đi.

Cừu Cốc nhìn theo bóng họ rồi thở dài lẩm bẩm:

– Chỉ có tình thương cha mẹ mới đáng quý.

Bỗng chàng sực nhớ đến việc trọng đại mà chàng sắp phải làm: Tử Vong Thành Chủ không có mặt nơi đây, có lẽ họ đã đi Nam Sơn Thành Tử rồi chăng?

Cơ quan trọng yếu của Phổ Kiếm Minh đóng ở Nam Sơn Thành Tử, như vậy mình sẽ đến đó một bận xem thử. Biết đâu mình nhận được tin tức của Từ Ngưỡng Chi, và sẽ khám phá ra những việc mà mình định tìm hiểu.

Ý đã quyết, chàng tung mình như một làn khói nhạt, nhắm ngay hướng Nam Sơn Thành Tử tiến tới.

Tiếng gọi là Nam Sơn Thành Tử, thực ra nơi đó chỉ là một thị trấn nhỏ thôi. Tổng đàn của Phổ Kiếm Minh được xây cất trên một mô đất lớn cách thành chẳng bao xa, tòa nhà lót toàn bằng đá trắng ngụy nga mỹ lệ.

Cừu Cốc vừa đến Nam Sơn Thành Tử, trước hết lo tìm một tửu quán, ăn uống xong xuôi, đoạn vào phòng nghỉ ngơi cho lại sức sau bao ngày vất vả.

Đã mấy hôm rồi, chàng không có thì giờ vận công, nay được dịp tĩnh tọa. Phút chốc thần trí chàng đã đi vào ngoại cảnh, đến lúc giật mình thì trống đã điểm canh ba, chàng không khỏi ngạc nhiên tự nhủ:

– Ủa! Sao hôm nay ta lại ngồi lâu thế này?

Chàng vội xuống giường, ưỡn ngực hít vào một hơi thanh khí, cảm thấy nội lực dồi dào, tinh thần minh mẫn.

Tổng đàn Phổ Kiếm Minh cách thành chẳng bao xa, nên chàng chỉ thi triển khinh công, không đầy một khắc đồng hồ đã đến nơi.

Chàng ước đoán, dọc đường thế nào cũng phải gặp những bát canh ngâm, nhưng rồi tuyệt nhiên vô sự, ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy lai vãng, hai cánh cửa của thạch bảo vẫn đóng kín mít. Chàng kinh ngạc lẩm bẩm:

– Chẳng lẽ họ đã đi hết cả rồi sao?

Thân hình chàng nhẹ bỗng lướt qua tường thành, nhìn vào bên trong quả

không người qua lại, tối om không một ánh đèn.

Chàng lại phi thân vào bên trong, khám trước xem sau nhưng không tìm ra một dấu vết gì đáng khả nghi cả, đủ thấy người Phổ Kiếm Minh trước khi ra đi, đã có kế hoạch thật chu đáo.

Chàng đang định quay mình trở về tửu quán, bỗng nghe bên tai có tiếng lựa phát, biết là có người sắp đến bên mình, nhưng vẫn giả vờ không hay biết, cất bước đi ra.

Kẻ ấy đã đến bên và ôm chầm lấy lưng chàng. Nhanh như chớp Cừu Cốc quay mình trở lại, đưa tay ra chụp lấy cổ tay đối phương thì nghe có tiếng trong treo kêu lên:

– Ối! Đau!

Cừu Cốc nào ngờ kẻ ấy là Trịnh Uyển Lệ, sững sờ giây lát, chàng liền buông lỏng tay ra. Uyển Lệ thừa trốn ngã vào lòng chàng nũng nịu:

– Anh thật bạo, làm em sợ đến chết!

Cừu Cốc cảm thấy một thân hình mềm mại đang nằm gọn trong lòng chàng, một mùi hương thơm của da thịt phảng phất, khiến tâm hồn lâng lâng ngây ngất. Với tuổi chàng, cái tuổi thiếu niên sắp trưởng thành, bị sự kích thích của tình ái rất dễ nhạy cảm.

Uyển Lệ đâu phải là gái lăng loàn, tuy nàng yêu thương Cừu Cốc, ấy chẳng qua là tấm lòng thành thật cũng như bao cô thiếu nữ đang muốn tình nhân an ủi. Nhưng kịp nhìn thấy đôi mắt chàng đỏ hoe, vẻ mặt khát tình, lòng nàng bỗng thấy sợ sệt. Nàng định vùng ra khỏi thân hình chàng, nhưng sao tựa như yếu đuối bất lực.

Hai con tim nhịp đều, nhịp đều theo tiếng gọi của ái tình. Giờ phút thần tiên trôi qua mau lẹ, Cừu Cốc bỗng như sực tỉnh, đôi tay từ từ đẩy nàng lùi ra, khẽ hỏi:

– Cô nương đến đây làm gì trong lúc đêm khuya canh vắng?

Uyển Lệ dương đôi mắt long lánh nhìn chàng cười khanh khách nói:

– Cũng như anh vậy mà.

Cừu Cốc chau mày nghiêm nghị:

– Tôi hỏi thật cô, bọn họ đã đi đâu rồi?

– Em làm sao hiểu được.

– Đường đường Cung Chủ của Tử Vong thành, sao lại không hiểu được?

Uyển Lệ bỗng nhiên thở ra nói:

– Em không gạt anh đâu, sự thật em chẳng biết. Trước khi đi, mẹ căn dặn em nên ở lại giữ Tử Vong thành, không được chạy bậy. Có lẽ mẹ em đã đi với bọn họ rồi cũng nên.

Cừu Cốc như nhớ ra điều gì gật đầu nói:

– Đúng rồi! Có lẽ họ biết cô nương là con của Mộ Dung Phi nên không muốn cho cô nương tham gia việc cơ mật.

– Ủa! Sao anh cũng nói thế, chẳng lẽ thân thế em đã thành vấn đề chẳng?

Cừu Cốc gật đầu nói:

– Cô nương nên tin lời của Ngô huynh đã nói. Chẳng dối gì, quả thật tại hạ cũng đã gặp qua Mộ Dung tiên bối.

Đoạn chàng đem việc gặp cụ già trong hang động thuật rõ lại cho nàng nghe.

Phàm hề đắm vào bể ái, dù cho tình nhân có nói gì cũng tin là thật. Sau khi nghe Cừu Cốc kể việc cụ già trong hang bị chết một cách thảm thương, nàng bỗng khóc lên thành tiếng, cảm hận nói:

– Không dè người lại ác độc đến thế. Giờ dù cho là cha thật của em, em quyết cũng không nhận họ Trịnh làm cha nữa.

Cừu Cốc vỗ về an ủi:

– Người chết không còn sống lại được, giờ đây vấn đề trọng yếu nhất vẫn là tìm cách báo thù cho người đã chết thì hơn.

Uyển Lệ lau khô nước mắt, cương quyết nói:

– Từ giờ trở đi, em không về Tử Vong thành nữa, em phải điều tra thân thế của em cho ra lẽ mới nghe.

– Muốn rõ việc này, trước tiên cần phải tìm gặp Ngô Hận Thu, tướng lĩnh tôn đã nhờ y lo liệu việc này thế nào người cũng trao một vài tín vật làm bằng.

– Không, em không thèm gặp y.

Cừu Cốc kinh ngạc:

– Tại sao?

– Không muốn gặp là không muốn gặp, chớ còn phải tại sao.

Cốc Cừu lắc đầu thở ra:

– Đây là việc riêng của cô nương, tại hạ không dám xen vào.

– Nhưng từ giờ trở đi, em muốn đi chung với anh kìa.

Cừu Cốc thất kinh vội nói:

– Như vậy sao được! Công việc của tại hạ bộn bề, đến đâu cũng có kẻ thù dòm ngó, quyết không thể được.

– Không được cũng phải được. Em cũng chẳng phải còn con nít cần nhờ anh coi ngó. Nếu gặp phải kẻ thù, em cũng có thể ra tay giúp anh được vậy.

Cừu Cốc phần thì ghét nàng lòng dạ độc ác, lại nữa sự Từ Thanh Thu gặp

được sẽ sanh mối hiểu lầm, nên càng cương quyết phản đối:

– Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không thể nhận lời.

Uyển Lệ thất vọng hờn dỗi:

– Không được thì thôi, chẳng lẽ em lại không biết tự mình đi sao?

Cừu Cốc sợ nàng lôi thôi, vội đưa tay chào nói:

– Tại hạ có việc gấp, mạn phép đi trước vậy.

Thân hình chàng liền bay bổng lên sà nhà rồi lại dùng chân mượn đà tung ra ngoài thành, phút chốc đã xa sáu, bảy mươi trượng mới dừng bước nghỉ ngơi.

Bồng trong rừng có tiếng khua sào sạc. Chàng đưa mắt nhìn, thì lập tức toàn thân run rẩy, không khỏi lùi lại hai bước.

Thì ra, không biết tự lúc nào, trong rừng đã đứng sẵn ba con quỷ dữ sợ, một con thân hình ốm nhom, lại cao nhông, mặc toàn đồ trắng, đội chiếc mũ vừa cao vừa nhọn, nơi tay cầm một lá bùa, mặt xanh không còn chút máu.

Phía trái là một mục đàn bà đầu tóc rối bù, mặt mày đanh ác. Bên mặt là người mà Cừu Cốc đã từng gặp qua, đầu to như cái thúng, tức Đại Đầu Quỷ Vương.

Ba người thấy thần sắc của Cừu Cốc ra vẻ hoảng sợ, không khỏi đắc ý buông tiếng cười quái dị, thân hình từ từ đi lần đến trước.

Thoạt đầu, Cừu Cốc có vẻ kinh sợ vì là phản ứng của tiềm thức con người. Giờ nghe họ phát ra tiếng cười, chàng liền nổi giận nhú mày quát lớn:

– Các người là ai, sao dám cả gan giả ma giả quỷ nhất người?

– Ha, ha, ha. Tiểu tử thật là ngu ngốc. Ngay cả tên tuổi của Vũ Nội Tam Hung cũng không biết sao?

Cừu Cốc cười nhạt:

– Trên giang hồ bọn quỷ quái tinh ma kể sao cho xiết, tiểu gia hơi sức nào mà nhớ cho mệt.

Đại Đầu Quỷ Vương bước lên hai bước, giọng cười đanh ác nói:

– Tiểu tử thật ngông cuồng, hôm nay gặp Vũ Nội Tam Hung, người càng chết sớm vậy.

Lời vừa dứt thì chưởng cũng đã đánh ra, một khí lạnh nhập xương ồ ồ xông tới.

Cừu Cốc đứng vững như trụ đồng, đòn chưởng quơ lên hư không, lập tức phá giải ngay luồng hơi lạnh ấy.

Đại Đầu Quỷ Vương giật mình, đang định đánh ra chưởng thứ hai thì Vô Thường Quỷ đã lên tiếng:

– Lão tam! Người tạm rút lui, để hấn cho ta.

Lệ như chớp, thân hình ồm nồm đã đi đến trước mặt với giọng khàn khàn nói:

– Lão phu “Càn Khôn Nhứt Ác”. Mụ kia “Âm Sơn Quỷ Mẫu”, đáng lẽ không muốn làm khó dễ một đứa con nít miệng chưa ráo sữa, chỉ vì nghe đồn “Khiêu Đăng Khán Kiếm lục” đã lọt vào tay người. Cuốn sách ấy đối với người chỉ là vật vô dụng, chi bằng cho anh em ta mượn một năm, để đáp lại, chúng ta sẽ đổi cho người một món đồ rất quý giá.

Cừu Cốc trầm nghĩ “Khiêu Đăng Khán Kiếm lục” trừ mục ghi chú tên tuổi các minh hữu ra, còn có địa chỉ nơi cất dấu Tiên Vương Di bảo. Nhưng Tiên Vương Di bảo thì ai cũng đã biết không còn nữa, vậy thì cuốn sách này còn có tác dụng gì?

Chàng là người có trí thông minh, thấy Tử Vong Thành Chủ cùng Vũ Nội Tam Hung đều bỏ tâm trí để mưu đoạt cuốn sách, liền đoán ra trong ấy thế nào cũng có một sự bí mật gì khác nữa, nên cười dài nói:

– Khuyên các người chớ nên vọng tưởng, mặc cho vật gì có quý đi nữa ta cũng không đổi đâu.

Càn Khôn Nhứt Ác cười lớn:

– Trao đổi là may mắn cho người đấy. Nếu không, bọn ta cũng quyết lấy cho được.

Cừu Cốc biết thế nào cũng phải có một trận ác chiến, nên ngậm phòng bị. Ngoài mặt giả vờ không đếm xỉa, song bên trong đã vận khí trước rồi.

Tử Vong Thành Chủ cùng Vũ Nội Tam Hung, cả hai trong bọn Phổ Kiếm Minh đã tìm ra bí mật trong “Khiêu Đăng Khán Kiếm lục”, giờ họ âm thầm theo dõi Cừu Cốc, ắt đã quyết tâm đoạt lấy cho được, nên họ thấy Cừu Cốc không chịu đưa ra, lập tức dàn thành ba phương vị bao vây chàng.

Âm Sơn Quỷ Mẫu giơ cao hai tay, mười chiếc móng đen mun nhọn hoắc lòi ra, bà ta cười nói:

– Lão thân chỉ ra tay, người lập tức chết ngay dưới “Âm Lân Quỷ Trảo”. Khuyên người nên thức thời, mau trao vật ấy ra đây.

Cừu Cốc vẫn lạnh lùng:

– Muốn đánh thì cứ ra tay, tại hạ không thích nghe các người nói lớn lời.

Âm Sơn Quỷ Mẫu giận dữ, gầm lên một tiếng, mười đầu ngón tay lập tức vung ra, bỗng thấy mười đạo lục quang bắn vào ngực Cừu Cốc.

Cừu Cốc biết ngay đấy là công phu tà môn rất độc, vội vận Thiên Chân Chánh Sát hộ thân. Đơn chưởng đưa vội ra, một đạo hồng quang xẹt tới, khói đen tung bay mù mịt, Âm Sơn Quỷ Mẫu bỗng rú lên một tiếng, sợ hãi lùi xa tám bước.

Cừu Cốc xử dụng “Mai Hoa Vô Ảnh Thủ” chế ngự được “Âm Lân Quỷ Trảo”

của đối phương, nhưng cũng cảm thấy hao tổn chân khí rất nhiều.

Cùng lúc, hai tiếng quát đỉnh tai, Đại Đầu Quỷ Vương và Càn Khôn Nhứt Ác song song nhảy tới, liên tiếp công vào người chàng. Hàn phong cuộn cuộn bao quanh, khí thế mười phần uy mãnh.

Cừu Cốc vội vã xử dụng Tiềm Long Cửu Thức, tiềm lực dương cương ào ạt tỏa ra, cầm cự lại tà môn âm công của địch thủ. Tuy cô thế, song Cừu Cốc vẫn giữ vững thế trận.

Hai mươi ngoài hiệp kéo dài, thương thế của Âm Sơn Quỷ Mẫu cũng đã bớt nhiều. Bà găm giữ như con sư tử cái, tung mình nhảy vào trợ chiến.

Một đấu với hai, Cừu Cốc còn chống cự lại được, giờ cả ba cùng hợp sức, nên chàng đã bị ép vào thế thủ.

Cùng trong lúc ấy, đằng sau cách trận đấu độ vài trượng, một bóng người thấp thoáng như u linh bay đến gần, song không ra mặt mà chỉ đứng núp sau thân cây cổ thụ lượm trận.

Vũ Nội Tam Hung và Cừu Cốc tuy là người võ công uyên bác, tai mắt nhạy bén, song vì mãi chú cả tinh thần vào trận đấu, nên không hay biết gì đến sự hiện diện của người thứ ba. Họ cứ cắm đầu mãi lo sát phạt.

Vũ Nội Tam Hung đã cố tâm đoạt cho kỳ được cuốn “Khiêu Đăng Khán Kiếm lục”, nên ra tay toàn những chiêu ác độc. Cừu Cốc may mắn học được rất nhiều lý thuyết võ công, nhưng vì lâu nay ít gặp trường hợp nguy hiểm, giờ đang trong tình cảnh này, chàng liền ý thức ngay các điều chỉ dạy trong sách. Lập tức đem ra xử dụng, nhờ vậy mà dần dần lấy lại thế quân bình.

Càn Khôn Nhứt Ác thấy Tam Hung công kích Cừu Cốc đã lâu mà không thể thắng được chàng, hung tâm bộc phát liền quát:

– Đêm nay nếu chúng ta không dẹp được thằng nhãi con này, thế không lộ mặt trên giang hồ nữa.

Lập tức thân hình Nhứt Ác bay bổng lên cao, liên hồi đánh ra ba chưởng. Kinh lực tuyệt luân, quái dị lạ thường. Cừu Cốc nhứt thời không biết làm sao hóa giải, vội giở chỉ lực điểm ra.

Hồng Quang tung nổ, Càn Khôn Nhứt Ác ré lên một tiếng, lão đảo lùi ra sau năm bước, hai vết máu trong miệng từ từ chảy ra, có lẽ đã bị Cừu Cốc dùng “Dung Kim chỉ” điểm thương.

Riêng Cừu Cốc sau khi điểm ra Dung Kim chỉ, bỗng cảm thấy toàn thân run lạnh, ngấm hiểu lúc nãy đang dùng sức đánh ra, vô hình đã bị hàn độc xâm nhập.

Âm Sơn Quỷ Mẫu cùng Đại Đầu Quỷ Vương nhìn thấy Càn Khôn Nhứt Ác bị thương, hai người thấy đều nổi giận xông lên đánh nhồi, khiến cho Cừu Cốc liền bước thối lui.

Cừu Cốc lòng thêm nóng nảy, tự nghĩ “Nếu không hạ họ tức thì, đợi cho hàn độc phát ra, chỉ còn bó tay chịu chết”.

Nghĩ thế, liền quát to một tiếng, chiêu thức “Khí Thôn Hà Ngục” đánh ra, vận dụng mười thành chân lực, gió táp đá bay.

Âm Sơn Quỷ Mẫu vốn đã bị thương, chẳng qua miễn cưỡng ra tay trợ giúp, thấy kinh phong của Cừu Cốc xông vào, vội vã nghinh chiêu chống đối.

Bỗng bà ta cảm thấy trước ngực như bị quả núi đè tới, “hự” lên một tiếng, thân hình lão đảo thối lui, máu tươi trong miệng phun ra xối xả.

Đại Đầu Quỷ Vương thấy hai người đồng bọn đã bị thương, biết cuộc thế không còn hy vọng nữa, vội cấp ngay Quỷ Mẫu vào người hung hăng nói:

– Tiểu tử! Chỉ cần người chưa chết, có ngày ta tìm người thanh toán.

Lời vừa dứt, liền đưa tay điều Càn Khôn Nhứt Ác, tung mình vào rừng, phút chốc mất dạng.

Cừu Cốc thở phào một tiếng, nghĩ thấy bọn ma đầu thật là vô lý. Vô duyên vô cớ muốn giết đồ người, đến khi thất thủ lại còn kết oán kết thù.

Đứng nghĩ giây lâu, chàng lắc đầu chán nản, đưa tay lau chùi những vệt mồ hôi trên trán, cất bước ra đi. Nhưng đầu chàng lại cảm thấy choáng váng, bước đi lão đảo, chàng gắng gượng đứng yên, thì toàn thân lại lạnh run bần bật. Chàng sợ hãi nghĩ thầm “VẬY là thế nào cũng có triệu chứng gì đây”!

Cừu Cốc từ từ ngồi xuống đất, vận dụng nội công chữa trị. Quả nhiên nhờ công lực của chàng cao thâm, chỉ trong giây lát, khí lạnh đã dần dần thuyên giảm.

Lúc ấy, bỗng có một bóng người từ trong rừng như quỷ ảnh bay ra, giơ đôi bàn tay trắng như ngọc nhằm vào Ngọc Chấn huyết của chàng điểm xuống, chỉ còn cách ly tắc thì đến nơi.

Bỗng, thân hình của Cừu Cốc như chiếc lá khô gặp gió, nhẹ nhàng bay ra ba thước, khiến cho kẻ ấy điểm trật vào khoảng không. Bà ta ngạc nhiên khôn kể.

Cừu Cốc cười lên một tiếng lạnh lùng:

– Âm thầm đánh lén người ta, dù cho có hạ thủ được cũng chẳng đáng mặt anh hùng.

Thì ra trong lúc chàng vận công, tinh thần linh mẫn vô cùng, sớm đã biết kẻ ấy có tâm chẳng lành, nhưng chưa hiểu là ai, hé mắt lên trông, biết là Tử Vong Thành Chủ, chàng liền cẩn thận đề phòng.

Tử Vong Thành Chủ thấy hạ thủ chẳng xong, mặt đầy sát khí hất hàm bảo:

– Lão thân không quen thừa lúc kẻ khác lâm nguy mà bức ép. Vậy người ngoan ngoãn trao cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" ra, lão thân hứa không còn làm khó dễ người nữa.

Cừu Cốc cười như nắc nẻ:

– Không dè cuốn sách mỏng ấy mà ai ai cũng đều thèm muốn!

Rồi mặt chàng bỗng nghiêm nghị:

– Nhưng đã lọt vào tay họ Lữ này, muốn lấy ra sợ còn khó lắm.

– Người đã bị Âm Lân Độc trảo đả thương, nay còn ương ngạnh chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết vậy.

Thật vậy, Cừu Cốc giờ lại cảm thấy toàn thân run lạnh. Mặt chàng xuống sắc, bị đôi mắt sắc sảo của Tử Vong Thành Chủ thấy ngay, bà ta tiếp:

– Xem vậy, ta cũng chẳng cần giết người làm gì. Cứ kéo dài trận đấu trong vòng nửa tiếng thì người sẽ bị nhiễm độc chết ngay.

Cừu Cốc trừng mắt giận dữ quát:

– Dù cho độc chất làm chết, tiểu gia cũng quyết không cho người đoạt được tập sách này đâu.

Tử Vong Thành Chủ cười giòn, thân hình nhẹ nhàng bay bổng, tà áo phất phơ, chỉ trong chớp nhoáng đã đánh ra bảy đường, thế nào thế nấy đều nhắm ngay tử huyệt.

Trong lúc nóng giận, Cừu Cốc đưa ngay nghinh chưởng, bởi chàng vận công quá sức, đã bức đối phương phải lùi sau năm bước.

Tử Vong Thành Chủ lại cười khanh khách:

– Nếu vậy thì người càng chết mau hơn.

Thân hình bà bỗng nhiên như con bướm trắng lúc cao, lúc thấp, lúc tới, lúc lùi, cứ xuyên tránh những đường chưởng phong của Cừu Cốc, đủ thấy bà có ý kéo dài trận đấu.

Quả thật thủ đoạn này rất âm độc, không đầy một khắc đồng hồ, hàn độc trong người Cừu Cốc càng hoành hành dữ dội khiến chàng gần như mất hết nguyên lực.

Tử Vong Thành Chủ lại cười:

– Giờ người đã biết lời nói của bổn tọa có gạt người đâu?

Lời dứt thì thế chưởng của bà ta cũng biến đổi mau lẹ tuyệt luân, tiềm lực mạnh mẽ.

Cừu Cốc dư hiểu nếu cứ kéo dài, thế nào cũng bị thất thủ, nhưng bầm tánh ương ngạnh đã quen, nên cứ ra sức chống trả. Nhưng sức người có hạn, chàng đã bị đối phương dồn ép đến ven rừng, nội lực đã tiêu hao, chỉ còn xuôi tay chờ chết nữa thôi.

Tử Vong Thành Chủ đắc ý cười ha hả:

– Tiểu tử, nếu giờ người chịu đầu hàng, Tử Vong Thành vẫn còn để cho người

một ngôi vị.

Cừu Cốc quát lớn:

– Người đừng nói nhiều!

“Vù” một tiếng đờn chưởng đánh ra, chàng biết đã lọt vào thế bí rồi, nên tận dụng toàn lực vùng vẫy, khí thế kinh người.

Tử Vong Thành Chủ đã có ý muốn kết thúc trận đấu mau chóng, nên hai tay từ từ giờ lên hợp lại thành một, để cầm cự nội lực với Cừu Cốc.

So công lực hai người thì không ai hơn ai kém, sở dĩ bà làm vậy làm muốn khiến cho Cừu Cốc cố dùng sức ra, hàn độc sẽ mau công nhập vào tim.

Đúng vậy! Hai người cứ xuất chưởng dùng nội lực đấu ngầm, không ai dám rút tay về trước. Một khắc trôi qua, máu trong miệng Cừu Cốc từ từ rỉ ra, thân hình chàng ngã dựa vào một thân cây cổ thụ.

Trong giờ phút chỉ mảnh treo chuông ấy, bỗng bên trên cành cây cổ thụ có một luồng hơi ấm truyền xuống. Chốc lát, các huyết đạo của Cừu Cốc được khai thông, hàn độc lập tức biến mất, chân lực hoàn nguyên sung mãn.

Tử Vong Thành Chủ thấy Cừu Cốc sắp đến giờ toi mạng, đang mừng thầm, không ngờ nội lực của chàng bỗng sung mãn trở lại. Đang thất kinh thì bà liền bị nội lực của Cừu Cốc hất tung lên cao ba trượng.

Cũng nhờ bà ta đã kịp nhận ra, vội vàng thu ngay sức lại, hộ vệ tim can, nên lúc bị rơi không hề bị thương. Với vẻ mặt thâm ác, bà đưa mắt trừng nhìn Cừu Cốc, đoạn tung mình bỏ đi.

Riêng về Cừu Cốc, chàng không hiểu nội lực tự đâu đưa đến đã giúp chàng đánh vắng Tử Vong Thành Chủ. Ngơ ngác một hồi, chàng ngẫm vận thử nội công cảm thấy hàn độc cũng đã biến đâu mất. Chàng liền hiểu ngay chắc có vị cao nhân tiền bối nào hỗ trợ, nên vội vã đảo mắt vào rừng lớn tiếng:

– Vị tiền bối nào đã ra tay giúp đỡ, xin mời xuất hiện cho vãn bối được bái kiến.

Nhưng trong rừng vẫn một mực im lìm, không hề có tiếng động tịnh. Chàng hoài nghi là Thái Bạch Tiên Ông, nhưng nghĩ lại Tiên Ông đối với chàng rất thân mật vui vẻ, nhất định người không ẩn núp như thế đâu.

Chàng định gọi thêm, bỗng một giọng nói trong trẻo, hiền từ vang lại:

– Hài nhi, cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục vẫn là bảo vật vô giá, con nên gìn giữ cẩn thận chớ để mất đi.

Giọng nói của người này chàng chưa hề nghe qua nhưng cũng đoán được là do một bà già phát ra. Trong lúc chàng suy tư thì giọng nói ấy lại tiếp:

– Khiêu Đăng Khán Kiếm lục có bí ẩn gì, sau này người sẽ rõ, nói ra e quá sớm. Nếu người có thể tự tìm ra, ấy cũng là cơ duyên trời định.

Cừu Cốc không nhìn được, lớn tiếng gọi:

– Vị tiên bối nào đã chỉ điểm, có thể cho vãn bối thấy mặt một phen chăng?

Tiếng nói trong rừng lại vọng lên:

– Giờ xin thấy mặt còn hơi sớm, lão chỉ mong người từ rày về sau việc gì cũng nên tự lo liệu lấy.

Lời nói ấy đã khiến cho Cừu Cốc ngơ ngác lắm bả:

– Bà ta là ai kìa? Theo giọng nói thì giữa bà và ta rất có liên quan mật thiết.

– Người khỏi cần biết ta là ai. Từ nay trở đi, ta tuyên bố cho người làm thủ lãnh Phổ Kiếm Minh, phụ trách trừ gian diệt ác.

Hoang đường! Thật là hoang đường, không hiểu kẻ này đã loạn thần kinh hay có ý trêu chọc chàng? Nhưng, với giọng nói nghiêm trang, đâu phải cố ý trêu chọc.

Giây lâu không còn nghe tiếng nói phát ra nữa, có lẽ người ấy đã đi rồi. Hoạt động cả một đêm, giờ Cừu Cốc thấy trong mình mỗi mệt, vội vã về lại quán trọ nghỉ ngơi.

Chàng đặt lưng lên giường, không bao lâu thì trời đã hừng sáng. Lúc tung chân xuống đất, bỗng chàng bắt gặp trên bàn có rẻo giấy của ai đặt sẵn, chữ trên giấy như rồng bay phượng múa viết mấy hàng như sau:

“Sư tử đã gầm, tình thế không cho phép lão mãi tiêu dao thế ngoại nữa, con nên gấp rút trở về Trung Nguyên. Đến ngày trăng tròn tháng sau, lão hẹn gặp con trên đỉnh Thái Sơn”.

Bên dưới không ghi rõ tên ai, song theo bút tích, Cừu Cốc biết ngay là Thái Bạch Tiên Ông đã để lại. Trong lòng thấy xấu hổ, vì người đã vào đây viết thư để lại, thế mà chàng không hề hay biết chi cả, rủi gặp kẻ địch, chắc chắn đã nguy mất.

Sau khi xem qua tờ giấy của Thái Bạch Tiên Ông, chàng vội thu xếp hành lý lên đường, một người một ngựa bôn ba về quê.

Cũng mau dọc đường không gặp gì trở ngại nên chẳng mấy ngày đã về đến ranh giới Hà Bắc.

Bỗng nghe xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp theo một đoàn tám kỵ sĩ từ phía trước phi nhanh đến.

Tất cả đều ăn mặc gọn ghẽ, lưng dắt kiếm đao, Cừu Cốc dừng ngay ngựa lại, đứng nép bên lề, đợi xem động tĩnh.

Chớp mắt bọn họ đã tới trước mặt chàng vội vàng xuống ngựa, nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ Hà Hán Bát Tông xin tham kiến thủ lãnh.

Cừu Cốc sững sờ, bỗng lại nghe tiếng lùa chạm gió, một đoàn đạo sĩ mặc

hồng bào lưng đeo trường kiếm cũng đã đến nơi cung kính:

– Đệ tử phái Hoa Sơn, cung nghinh thủ lĩnh đại giá.

Cừu Cốc chưa kịp trả lễ thì xa xa lại thấy một đám tăng nhân vội vàng chạy lại.

o O o